

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **MDDr. L. Ž.**, zast. JUDr. Stanislavem Šichem, advokátem se sídlem Novomlýnská 1238/3, Praha 1, proti žalované: **Česká stomatologická komora**, se sídlem Slavojova 270/22, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2023, č. j. 10 Ad 17/2022-49,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2023, č. j. 10 Ad 17/2022-49, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí čestné rady České stomatologické komory ze dne 29. 4. 2022, č. j. ČR-ČSK-003/2022-004, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně, JUDr. Stanislava Šicha, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím společné čestné rady Oblastní stomatologické komory Praha 1, Praha 2, Praha 3, Praha 4, Praha 5, Praha 6, Praha 7, Praha 8, Praha 9 a Praha 10 ze dne 7. 1. 2022, č. j. SCR-PHA-007/2021-008, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání disciplinárního provinění podle § 2 odst. 1 písm. b) řádu České stomatologické komory č. 1/2010, disciplinární řád, v relevantním znění (dále jen „disciplinární řád“). Toho se měla dopustit tím, že jako odborná zástupkyně poskytovatele zdravotních služeb Smart Care s.r.o. (dále jen „Smart Care“) nezajistila, aby tento poskytovatel v rámci své webové prezentace na adrese www.smart-care.cz v sekci „O nás“ pod nadpisem „Naše filozofie“ nejmeně od 23. 11. 2020 nepřístupnil veřejnosti mimo jiné i sdělení:

„Aby výsledek dlouhodobé spolupráce byl ideální, je důležité, abyste si vybrali nás, a my si vybrali vás. Ne se všemi klienty dosáhneme skvělého výsledku.

Pro koho jsme:

- *Pro lidi, kteří ví, že odpovědnost leží i na jejich straně.*
- *Pro lidi, kteří ví, že musí spolupracovat a dodržovat léčebný plán.*
- *Pro lidi, kteří stejně jako my věří, že jedině tvrdá poctivá dlouhodobá práce vede k bohatství společnosti.*
- *Pro lidi, kteří chtějí pro svou rodinu to nejlepší.*
- *Pro lidi, kteří touží po krásném zdravém úsměvu, který jim vylepší sebe prezentaci, a kterým pomůžeme dosahovat úspěchu v profesním a sociálním životě.*

Pro koho nejsme:

- *Pro příznivce všech totalitních směrů, ruského, čínského, muslimského.*
- *Pro vyznavače dezinformací, manipulace, lží, zastrašování a nesvobody.*
- *Pro mladou západní progresivní levici, která blazeovaná dlouhodobým žitím ve svobodě, nadbytku a pokroku (které jim nekonečně tvrdou práci vybojovali jejich rodiče a prarodiče), která nyní objevuje a prosazuje nepoznané a nezažité totalitní ideály a cenzuru a ostrakizaci lidí s jiným názorem vedoucí k destrukci individuálních svobod a svobody slova.*
- *Pro příznivce rasismu. Protože jen a pouze „All lives matter“.*

[2] Podle prvostupňového orgánu bylo toto sdělení v rozporu s § 18 písm. c) řádu České stomatologické komory č. 1/2009, organizační řád – stanovský řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „stavovský řád“), neboť šlo o reklamu, která je klamavá a která po stránce etické uráží stavovskou čest zubního lékaře. Tím žalobkyně porušila povinnost člena Komory ustanoveného do funkce odborného zástupce u poskytovatele, který není členem Komory, stanovenou v § 10 odst. 5 stavovského řádu, dodržovat řády a další předpisy Komory podle § 6a odst. 3 písm. b) řádu České stomatologické komory č. 1/2009, organizační řád – stanovy, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „stanovy“), a zároveň povinnost dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory podle § 9 odst. 2 písm. b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v relevantním znění (dále jen „zákon o komorách“). Za toto disciplinární provinění bylo žalobkyni uloženo disciplinární opatření ve formě důtky dle § 13 odst. 3 písm. a) zákona o komorách.

[3] K odvolání žalobkyně čestná rada žalované rozhodnutím ze dne 29. 4. 2022, č. j. ČR-ČSK-003/2022-004, prvostupňové rozhodnutí částečně změnila tak, že vedle formulační změny výroku do něj doplnila k uváděným stavovským předpisům dovětek „ve znění účinném do 31. 12. 2020“, a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdila. Žalovaná vycházela z toho, že k porušení povinnosti žalobkyně došlo nejpozději dne 23. 11. 2020, neboť právě k tomuto dni byl žalované doručen podnět obsahující snímek obrazovky, kde byla zachycena část webové prezentace Smart Care obsahující podnadpisy „Pro koho jsme“ a „Pro koho nejsme“. Jelikož od 1. 1. 2021 došlo ke změně vnitřních předpisů, žalovaná hodnotila, zda pozdější úprava nebyla pro žalobkyni příznivější. Dospěla však k závěru, že nikoli, neboť povinnost odborného zástupce zajistit dodržování řádů komory je v § 63 odst. 4 řádu České stomatologické komory č. 1/2020, organizační řád, ve znění účinném od 1. 1. 2021 (dále jen „nový organizační řád“), upravena obdobně jako v § 10 odst. 5 stavovského řádu. Obdobná zůstala rovněž úprava reklamy (§ 58 odst. 2 nového organizačního řádu). Definice disciplinárního provinění obsažená v § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu ani povinnost

pokračování

dodržovat řády komory podle § 9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách se nezměnily. Z hlediska projednávaného případu nebyl rozdíl ani mezi pravidly pro publicitu a reklamu podle § 17 a § 18 stavovského řádu a podle § 58 odst. 1 a 2 nového organizačního řádu. Jednání žalobkyně tedy žalovaná posuzovala podle právních a stavovských předpisů účinných v době, kdy k němu došlo.

[4] Žalovaná zdůraznila, že reklamu nelze vnímat úzce jen jako nástroj k získávání nových pacientů, ale spadá pod ni v souladu s § 18 stavovského řádu jakákoli prezentace zubního lékaře a poskytovatele zdravotních služeb směřující k pacientům, včetně vyjádření světonázoru. Sdělení žalovaná hodnotila jako klamavé, neboť poskytovatel zdravotních služeb, který má uzavřenu smlouvu se zdravotní pojišťovnou, je oprávněn pacienta odmítnout pouze z důvodů taxativně vymezených v § 48 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“). Právní postavení poskytovatele zdravotních služeb se liší od postavení jiných podnikatelů. Podle žalované je vysoce neetické, pokud zubní lékař, byť v rámci reklamní nadsázky, veřejně vyhláší, že zde pro nositele určitých názorů „není“. Je legitimní popsat vlastní hodnoty či politické postoje, ovšem nikoli formou popisu názorů pacientů, které jsou s hodnotami vyznávanými poskytovatelem zdravotních služeb v rozporu. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že sdělení publikované na webových stránkách Smart Care mohlo některé pacienty odradit od toho, aby se obrátili na tohoto poskytovatele. Pokud by poskytovatel zdravotních služeb dokonce nějakého pacienta odmítl, jednalo by se o samostatný, a to bezesporu ještě závažnější delikt.

[5] Mezi povinnosti, jejichž dodržování měl v souladu s § 10 odst. 5 stavovského řádu u poskytovatele zdravotních služeb zajišťovat odborný zástupce, podle žalované nepochybně patřila i pravidla publicity. I etická stránka totiž spadá pod odborné řízení. Klamání pacienta patří mezi neetické činnosti poskytovatele, jimž má odborný zástupce povinnost zamezit. Uložené disciplinární opatření žalovaná hodnotila jako mírné a upozornila, že žalobkyně neprojevila žádnou sebereflexi. Vzhledem k zásadě zákazu změny k horšímu však toto opatření nemohla zpřísnit.

[6] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní namítala, že jí bylo vytýkáno porušení předpisů, které v době disciplinárního řízení již neplatily. Její jednání totiž trvalo i po zrušení stavovského řádu, takže mělo být hodnoceno podle nového organizačního řádu. Zdůraznila, že absence přechodných ustanovení by neměla být vykládána v její neprospěch. Webová prezentace Smart Care podle ní nebyla klamavá ani neetická a účinné stavovské předpisy neporušovala. Text, který měl pouze upozorňovat na nutnost vzájemné důvěry mezi lékařem a pacientem (při dlouhodobé péči o chrup zaměřené na estetické výsledky) žalovaná podle žalobkyně vytrhla z kontextu a mylně jej vyhodnotila jako porušení pravidel o reklamě a etice. Žalobkyně se dovolávala též práva na svobodu projevu. Byla přesvědčena, že i poskytovatel zdravotních služeb má právo vyjadřovat své názory na vztah mezi lékařem a pacientem a že jeho prezentace nebyla reklamou, ale vyjádřením profesního přesvědčení. Poznamenala rovněž, že etický kodex České lékařské komory připouští odmítnutí pacienta z důvodu nedostatečné důvěry mezi lékařem a pacientem. V závěru žalobkyně navrhla též upuštění od trestu za správní delikt ve smyslu § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Městský soud shora uvedeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Úvodem vysvětlil, že by bylo nadbytečné provádět dokazování celými webovými stránkami

Smart Care, neboť žalobkyně byla postižena pouze za konkrétní část webové prezentace – zbytek sekce „O nás“ spornou část nijak nedoplňuje ani nepopírá. Nebylo taktéž třeba provádět k důkazu etický kodex České lékařské komory, neboť žalobkyně je členkou žalované, proto se na ni vztahují organizační předpisy této stavovské organizace, nikoli České lékařské komory.

[8] Podle městského soudu je třeba při posuzování časové působnosti jednání člena komory vycházet z principů správního práva trestního jako součásti trestního práva v širším slova smyslu. Teorie obecně považuje za trvalý delikt, u něhož je trvání znakem skutkové podstaty tohoto deliktu. Zákonodárce zde spatřuje společenskou škodlivost v udržování protiprávního stavu (např. omezování osobní svobody, zanedbání povinné péče či neodevzdání řidičského průkazu). Městský soud upozornil, že od trvajících deliktů je třeba odlišovat trestné činy či jiné delikty jednorázové (např. porušení autorského práva, prodání nebo vydání pohonné hmoty nesplňující potřebné požadavky), které mohou mít trvalý následky. Upozornil rovněž na gramatickou odlišnost, neboť delikty trvalé bývají obvykle definovány ve vidu nedokonavém.

[9] Ve vztahu k projednávané věci městský soud vyhodnotil, že podle § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu je sankcionovaným jednáním „*porušení povinnosti člena Komory dodržovat řády a závazná stanoviska Komory*“, tedy jednání definované videm dokonavým. Z jednotlivých ustanovení stavovského řádu podle městského soudu přitom nevyplývalo, že by jejich porušení mělo být nějak spjato jen s jednorázovým, nebo naopak jen s trvalým jednáním. Trvání tedy nebylo obligatorním znakem skutkové podstaty podle § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu. Delikt žalobkyně tudíž byl dokonán již okamžikem, kdy došlo k porušení její povinnosti odborného zástupce. Tomu podle městského soudu odpovídala rovněž skutková věta výroku prvostupňového rozhodnutí („*nezajistila... aby poskytovatel... nezpřístupnil*“). Časový údaj „*nejméně od 23. 11. 2020*“ se podle názoru soudu vztahoval pouze k určení doby, kdy bylo sdělení přístupné veřejnosti, nikoli doby, kdy měla žalobkyně protiprávně jednat. Městský soud poznamenal, že ke zveřejnění sdělení došlo jednorázovým jednáním Smart Care a právě tomuto jednorázovému jednání žalobkyně nezabránila. Pokud by žalobkyně své povinnosti podle § 10 odst. 5 stavovského řádu dostála, ke zpřístupnění sdělení veřejnosti by vůbec nedošlo. Délka trvání jednání je proto podle městského soudu z povahy věci vyloučena. Městský soud dodal, že dobu zveřejnění sdělení je třeba považovat pouze za trvalý následek (jednorázového) protiprávního jednání.

[10] Dále se městský soud zabýval časovou působností trestněprávních předpisů. Shrnuje, že trestnost činu se posuzuje podle právní úpravy účinné v době, kdy byl čin spáchán, podle pozdějšího právní úpravy jen tehdy, pokud je to pro pachatele příznivější. Jelikož k protiprávnímu jednání žalobkyně došlo před účinností nového organizačního řádu, trestnost tohoto jednání se měla posuzovat podle stavovského řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, ledaže by pozdější úprava byla pro žalobkyni příznivější. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalované, že jednání odborného zástupce spočívající v nezajištění dodržení povinností pro reklamu a publicitu bylo trestné jako disciplinární provinění jak dle úpravy účinné do 31. 12. 2020, tak dle úpravy účinné od 1. 1. 2021. Pozdější úprava tedy nebyla pro žalobkyni příznivější a ve věci byly správně aplikovány stavovské předpisy účinné do 31. 12. 2020.

[11] Následně městský soud posuzoval sporné sdělení věcně. V první řadě se ztotožnil s názorem žalované, že skutečně šlo o reklamu. Smart Care totiž i tímto sdělením prezentovala sebe sama za účelem podpory své podnikatelské činnosti. Pod část nadepsanou

pokračování

„*Naše filozofie*“ podle formátování textu spadaly i části uvozené podnadpisy „*Pro koho jsme*“ a „*Pro koho nejsme*“. Městský soud upozornil, že část „*Pro koho nejsme*“ obsahovala sdělení, které se již na první pohled nevztahovalo ke stomatologii. Šlo o politické, hodnotové a obecně názorové postoje. Podle městského soudu sdělení v celém kontextu vyznívá tak, že Smart Care nemá zájem o klienty, kteří vyznávají postoje, jež jsou v rozporu s přesvědčením Smart Care.

[12] Městský soud uznal, že pokud by Smart Care toliko prezentovala své postoje a hodnoty, mohla by se dovolat na svobodu projevu. V projednávané věci však Smart Care prezentovala své názory vylučujícím způsobem vůči pacientům, neboť avizovala, že nemá zájem některým z nich zdravotní péči poskytovat. To však bylo i podle městského soudu v rozporu s právem pacienta vybrat si poskytovatele zdravotních služeb [§ 28 odst. 3 písm. b) zákona o zdravotních službách]. V souladu s § 48 odst. 1 zákona o zdravotních službách může poskytovatel odmítnout pacienta pouze z taxativně vymezených důvodů. Není to tedy poskytovatel, kdo si vybírá pacienta, ale naopak pacient si vybírá poskytovatele. Proto i městský soud vyhodnotil sdělení Smart Care jako klamavé. Městský soud se ztotožnil s žalovanou rovněž v tom, že pokud poskytovatel zdravotních služeb dává veřejnosti najevo, že si vybírá pacienty dle svého uvážení, snižuje tím stavovskou čest. Skutečně tedy došlo k porušení § 17 a § 18 stavovského řádu.

[13] Žalobkyně jako odborná zástupkyně Smart Care měla podle městského soudu povinnost zajistit, aby tento poskytovatel zdravotních služeb zpřístupnil veřejnosti jen takové reklamní sdělení, které pravidlům žalované neodporuje. Jelikož tak neučinila, porušila svou povinnost odborného zástupce ve smyslu § 10 odst. 5 stavovského řádu. Její jednání tedy bylo možné kvalifikovat jako zaviněné disciplinární provinění dle § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu.

[14] Závěrem se městský soud zabýval možností upustit od uloženého trestu (disciplinárního opatření) za správní delikt ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Uznal, že na základě posuzovaného disciplinárního opatření nedošlo k žádnému závažnějšímu následku při poskytování péče klientům a že žalobkyně byla do té doby disciplinárně bezúhonná. Připomněl však, že k vytýkanému nedostatku sebereflexe žalovaná nepřihlédla jako k přitěžující okolnosti a bylo uloženo nejmírnější disciplinární opatření (důtka). Podle městského soudu nebyl tento trest zjevně nepřiměřený, proto soud neshledal důvod pro upuštění od jeho uložení.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[15] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16] Stěžovatelka v první řadě uvádí, že věc byla posuzována podle nesprávných stavovských předpisů. Městský soud podle ní pochybil, zkoumal-li vid slova „*porušení*“ v návěti § 2 disciplinárního řádu, a nikoli slova „*dodržovat*“, které bylo obsaženo přímo v § 2 odst. 1 písm. b) tohoto předpisu. Pokud by se posuzování okamžiku spáchání disciplinárního provinění mělo řídit přímo § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu či § 10 odst. 5 stavovského řádu, bylo by podle stěžovatelky třeba zkoumat konkrétní jednání nebo nečinnost jí samotné, nikoli pouze konstatovat, že ke spáchání deliktu došlo okamžikem zveřejnění daného sdělení ze strany Smart Care. Pokud § 10 odst. 5 stavovského řádu plně přenáší odpovědnost za (ne)plnění povinností na odborného zástupce (stěžovatelka uznává,

že tak bylo pravděpodobně toto ustanovení zamýšleno), je za spáchání disciplinárního provinění třeba považovat onu prezentaci, již bylo vytýkáno porušení § 18 stavovského řádu (a vyhodnotit, zda znak trvání plyne z konkrétního skutkového stavu při tomto tvrzeném porušení).

[17] Dále stěžovatelka srovnává projednávanou věc s delším stáním vozidla v zákazu zastavení, které nelze považovat za jednotlivé dílčí útoky, ale za jeden trvající delikt. Upozorňuje rovněž, že definici trvajícího přestupku přinesl až zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), stavovské předpisy žalované však vznikaly mnohem dříve bez zohlednění tohoto rozlišení. Dle jejího názoru může být stejný delikt spáchán jak jako jednorázový (např. jednotlivě odvysílaná reklama v televizi), tak jako trvající (dlouhodobé zveřejnění reklamy). Případné disciplinární provinění stěžovatelky tedy mělo být posouzeno jako trvající nezajištění dodržování stavovských předpisů.

[18] Stěžovatelka nezpochybňuje, že i stavovské předpisy účinné od 1. 1. 2021 upravují odpovědnost odborného zástupce za neplnění povinností jím zastupovaného zdravotnického zařízení. Shrnuje však, že byl-li její delikt posuzován jako jednorázový (nikoli jako trvající porušení § 18 stavovského řádu), mělo být zkoumáno a odůvodněno konkrétní jednání či opomenutí stěžovatelky a rovněž otázka zavinění. Pokud naopak má být stěžovatelka přímo odpovědná za každé porušení povinnosti poskytovatelem zdravotních služeb, mělo být toto disciplinární provinění posouzeno jako trvající a měly být tudíž aplikovány stavovské předpisy účinné od 1. 1. 2021.

[19] Podle stěžovatelky navíc vůbec nedošlo k porušení § 18 stavovského řádu. Je přesvědčena, že sdělením publikovaným na webu Smart Care nebyly porušeny žádné stavovské předpisy, neboť nejde ani o klamavou reklamu, ani o urážku stavovské cti. Stěžovatelka předně zdůrazňuje, že ne všechna sdělení veřejnosti (upravená v § 17 stavovského řádu) bylo možné podřadit pod reklamu (§ 18 stavovského řádu). Podle stěžovatelky obsahují webové stránky poskytovatele zdravotních služeb různá sdělení a informace, od otvíracích hodin až po „*filozofii přístupu*“. I kdyby však o reklamu šlo, stěžovatelka je toho názoru, že sdělení Smart Care nebylo klamavé ani neuráželo stavovskou čest zubního lékaře. Zdůrazňuje, že toto sdělení je nezbytné hodnotit v celkovém kontextu a že žádného pacienta nevylučuje. Stěžovatelka vysvětluje, že je třeba rozlišovat mezi „*standardní lékařskou péčí*“ a „*dosahováním skvělých výsledků*“. Z prezentace je podle ní zřejmé, že Smart Care vítá dlouhodobou spolupráci mezi pacientem a lékařem a zdůrazňuje vztah důvěry založený na názorové shodě. Ten je podle stěžovatelky důležitý pouze pro dosažení skvělého výsledku, nikoli pro poskytnutí péče. Stěžovatelka se ohrazuje proti závěru městského soudu, že projevení nezájmu se rovná odmítnutí poskytnutí služby. Podle ní je naopak správné, aby byl pacient na relevantní zkušenosti poskytovatele zdravotních služeb upozorněn. Při prezentaci na webových stránkách se nelze vyhnout určitému zjednodušení, podle stěžovatelky však vyznění dané sekce nevede k tomu, že by pacient mohl nabýt dojmu, že nebude ošetřen.

[20] Stěžovatelka zastává názor, že podnikatel má možnost zvolit si způsob svého podnikání a související prezentace. Srovnává svou situaci s restauracemi a hotely, které odmítají poskytovat služby rodinám s dětmi, a připomíná, že i podnikatel má právo na výběr zákazníka, nejsou-li jeho pohnutky diskriminační. Ani stomatologům nelze podle stěžovatelky upřít právo na vyjádření svých postojů, názorů a hodnot, a to i ve vztahu k jimi poskytované péči, pokud se domnívají, že to může výsledek péče ovlivnit. Stěžovatelka

pokračování

odkazuje na postavu doktora Galéna z Čapkovy Bílé nemoci, na jejíž přístup poukazuje i Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18. Stěžovatelka věří, že hodnoty uváděné v sekci „*Pro koho jsme*“ / „*Pro koho nejsme*“ jsou v demokratické společnosti „*správnými*“ hodnotami a jejich vyznávání nemůže urážet stavovskou čest stomatologa.

[21] Podle stěžovatelky se městský soud dostatečně nezabýval argumentem, že dle etického kodexu České lékařské komory má lékař právo odmítnout péči o nemocného, je-li přesvědčen, že se nevytvořil potřebný vztah důvěry mezi ním a pacientem. Tím spíše by toto pravidlo mělo platit i pro poskytování péče stomatologické, která je veřejností vnímána jako méně důležitá. Stěžovatelka rovněž namítá, že městský soud nereagoval ani na její argument, že vnímání výsledku služby estetického charakteru je subjektivní. Podle stěžovatelky je o to důležitější vztah mezi pacientem a stomatologem.

[22] Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, příp. zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalované a vrátil věc k dalšímu řízení žalované.

[23] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[26] Stěžovatelka přímo neuvádí, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný, ale ve dvou konkrétních případech vytýká městskému soudu, že se určitou argumentací opomněl zabývat. K argumentaci etickým kodexem České lékařské komory městský soud upozornil, že stěžovatelka není členkou České lékařské komory, ale žalované (České stomatologické komory), která stavovské předpisy České lékařské komory nepřejala. Proto nebylo povinností stěžovatelky řídit se stavovskými předpisy České lékařské komory a bylo by

nadbytečné tento stavovský předpis jiné profesní organizace provádět k důkazu. Tuto námitku tedy městský soud neopomněl, ale naopak ji explicitně vypořádal.

[27] Ani absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení však nepředstavuje nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Právě tak městský soud postupoval ve vztahu k dílčí námitce směřující k subjektivitě vnímání úspěšnosti léčby. Z jeho posouzení obsahu sporného sdělení (zejména bodů 95 až 105) vyplývá, že stěžovatelka podle městského soudu prezentovala své názory vylučujícím způsobem vůči některým pacientům, a to na základě kritérií, která ani vzdáleně nesouvisí s poskytovanou zdravotní službou. Městský soud zároveň vysvětlil, z jakých okolností dovodil, že sdělení stěžovatelky mohlo mít na potenciální pacienty odrazující účinek (návaznost výčtu kritérií na větu implikující možnost výběru pacienta ze strany poskytovatele zdravotních služeb). Ani s druhou námitkou nepřezkoumatelnosti se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[28] Stěžovatelka dále namítá, že byly aplikovány stavovské předpisy, které již nebyly účinné. Dle jejího názoru mělo být disciplinární provinění posuzováno podle stavovských předpisů účinných v době zahájení disciplinárního řízení, neboť vytýkaný stav (publikace sporných sdělení na webových stránkách Smart Care) v době zahájení řízení stále trval.

[29] V této souvislosti stěžovatelka především uvádí, že na posuzované disciplinární provinění nelze aplikovat definici trvajících přestupků dle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť stavovský řád byl přijat dříve, než nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že zákon o odpovědnosti za přestupky nelze v projednávané věci skutečně přímo aplikovat, avšak z jiného důvodu. Disciplinární provinění podle § 2 disciplinárního řádu totiž není přestupkem, zákon o komorách ani disciplinární řád se subsidiárním použitím zákona o odpovědnosti za přestupky (či dříve zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, dále jen „zákon o přestupcích“) nepočítá. K závěru, že zákon o přestupcích nebylo možné v případě disciplinárního provinění člena komory přímo použít, dospěl tento soud již v rozsudku ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-19, publ. pod č. 3120/2014 Sb. NSS.

[30] V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dokonce konstatoval, že zákon o přestupcích nebylo možné použít ani analogicky v situaci, kdy posuzovanou problematiku (promlčení) upravoval aplikovaný vnitřní předpis České lékařské komory. V projednávané věci je však třeba vycházet z toho, že právní ani stavovské předpisy nedefinovaly a ani nedefinují, co se rozumí trvajícím disciplinárním proviněním člena České stomatologické komory. Jak tento soud upozornil v rozsudku ze dne 7. 2. 2014, č. j. 4 Ads 123/2013-23, disciplinární provinění člena samosprávné profesní komory je typem správního deliktu (v nejširším slova smyslu), takže na otázky, které nejsou relevantními právními či stavovskými předpisy upraveny a jejichž řešení je přesto nezbytné pro rozhodnutí v dané věci, je třeba přiměřeně použít obecné trestněprávní principy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS).

[31] Definici trvajících přestupků dle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož jím je „*takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání*

pokračování

a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán“, lze považovat za kodifikaci takového obecného trestněprávního principu týkajícího se vymezení trvajících deliktů. Obdobně podle odborné literatury „[u] trvajících trestných činů se k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty (...) vyžaduje udržování protiprávního stavu po určitou dobu (jde například o trestný čin omezování osobní svobody podle § 171)“ (§ 116 [Pokračování v trestném činu]. In: ŠČERBA, Filip a kol. Trestní zákoník. 1. vydání, 2. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2022, marg. č. 3.). Jiný komentář zdůrazňuje, že „zákonem požadované udržování protiprávního stavu vyplývá z dikce skutkové podstaty“ (ŠÁMAL, Pavel. § 116 [Pokračování v trestném činu]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1665, marg. č. 1.).

[32] Nejvyšší správní soud tedy posuzoval otázku, zda je vytýkané disciplinární provinění stěžovatelky nutné považovat za trvalý delikt, na základě shodných východisek jako městský soud, dospěl však k opačným závěrům.

[33] Podle § 9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách „[k]aždý člen komory má povinnost dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory“.

[34] Podle § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu [toto ustanovení, obdobně jako § 9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách, bylo účinné jak v době publikace sporného sdělení, tak v době zahájení disciplinárního řízení] „[d]isciplinárním proviněním je zaviněné porušení povinnosti člena Komory dodržovat řády a závazná stanoviska Komory“.

[35] Podle § 10 odst. 5 stanovského řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, „[p]ovinnosti stanovené právními předpisy a předpisy Komory členům Komory, kteří vykonávají své povolání jako provozovatelé nestátního zdravotnického zařízení, je povinen u provozovatele, který není členem Komory, dodržovat nebo jejich dodržování zajistit odborný zástupce; to neplatí, jde-li o povinnost platit příspěvky a poplatky dle § 4 odst. 1 písm. a)–c) Finančního řádu ČSK“. Následoval demonstrativní výčet některých povinností odborného zástupce.

[36] Podle § 63 odst. 4 nového organizačního řádu, účinného od 1. 1. 2021, „[p]ovinnosti stanovené řády a závaznými stanovisky Komory členům Komory je povinen za poskytovatele zdravotních služeb, který není členem Komory, dodržovat nebo jejich dodržování zajistit člen Komory ustanovený do funkce odborného zástupce“. I zde následuje demonstrativní výčet některých povinností odborného zástupce.

[37] Z citovaných ustanovení je v první řadě zřejmé, že povinnost odborného zástupce zajistit dodržování stanovských předpisů žalované se od 1. 1. 2021 nikterak nezměnila. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že charakter disciplinárního provinění by měl být vyvozován z vidu slovesa „dodržovat“ obsaženého v § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu. Je zřejmé, že tento pojem se vztahuje k žádoucímu stavu (který by měl trvat nepřetržitě). K narušení tohoto stavu však může dojít každým jednotlivým porušením právního předpisu (jak napovídá použití podstatného jména „porušení“ odvozeného ze slovesa v dokonavém vidu, z něhož vycházel městský soud). V rozporu s trvalou povinností dodržovat stanovské předpisy nebo zajistit jejich dodržování je jejich každé jednotlivé porušení, aniž by se muselo jednat o porušování opakované či trvalé.

[38] Až potud Nejvyšší správní soud s hodnocením městského soudu souhlasí, avšak stěžovatelce je nutné přisvědčit v tom, že ke zjištění všech znaků skutkové podstaty disciplinárního provinění, jehož se měla dopustit v posuzované věci, je nezbytné zabývat se

rovněž obsahem ustanovení stavovských předpisů, která upravovala publicitu a reklamu. Právě v nezajištění dodržování těchto ustanovení totiž mělo spočívat disciplinární provinění stěžovatelky. Na rozdíl od většiny trestných činů či přestupků jsou totiž skutkové podstaty disciplinárních provinění členů profesních komor formulovány zpravidla obecně, jedná se obecné blanketní normy odkazující na zaviněná porušení (všech relevantních) právních či stavovských předpisů či jiných povinností člena komory. Nelze tedy bez analýzy těch ustanovení, jejichž porušení je vytýkáno a která jsou v takovém případě součástí skutkové podstaty daného disciplinárního deliktu, rozhodnout, zda jde o skutkovou podstatu vyžadující z povahy věci i udržování protiprávního stavu, nebo jde pouze o jednorázový delikt s trvajícím následkem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 57/2012-28). Právě až tato konkrétní ustanovení popisující jednotlivé povinnosti členů komory jsou rozhodná při posuzování toho, zda se jednalo o disciplinární provinění trvalé (např. dlouhodobé nevedení zdravotní dokumentace), či jednorázové (např. porušení mlčenlivosti sdělením údajů o pacientovi třetí osobě).

[39] Podle § 17 stavovského řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, „[z]ubní lékař má právo informovat veřejnost o skutečnostech souvisejících s provozováním své praxe a výkonem svého povolání za předpokladu, že jsou tyto informace přesné, nejsou klamavé, respektují povinnost mlčenlivosti a že způsob jejich sdělování nepoškozuje vážnost lékařského stavu a i jinak odpovídá právním předpisům včetně předpisů stavovských“.

[40] Podle § 18 stavovského řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, „[o]sobní publicita zubního lékaře nebo jeho zdravotnického zařízení v médiích, jako je tisk, rozhlas, televize, elektronická komunikace nebo jiná média (dále jen reklama), je povolena, pokud jsou splněny podmínky § 17 a zároveň

- a) charakter reklamy je oznamovací;
- b) pojem ‚záruka‘ nebo ‚zaručený‘ a další významově shodné výrazy jsou v souvislosti s reklamou použity jen v případech, kdy je současně konkretizován obsah a podmínky záruky;
- c) jde o reklamu přímou, po stránce etické neurážející stavovskou čest;
- d) reklama nepodněcuje k veřejným poděkováním a vychvalování ani nevyužívá třetích osob;
- e) reklama neobsahuje agresivní prvky ani nezneužívá lidské pocity či slabosti“.

[41] Podle § 58 odst. 1 nového organizačního řádu, účinného od 1. 1. 2021, „[v] hospodářské soutěži musí člen Komory postupovat vždy poctivě a ohleduplně. Nesmí používat údaje nepravdivé, klamavé nebo snižující jiného soutěžitele či člena Komory nebo jeho názory či výkony.“.

[42] Podle § 58 odst. 2 nového organizačního řádu, účinného od 1. 1. 2021, „[č]len Komory je povinen k informování o zdravotních službách použít jen takovou reklamu, která je poctivá, přiměřená a která nesnižuje důstojnost stavu zubních lékařů. Člen Komory se zdrží

- a) reklamy velkoplošné,
- b) reklamy srovnávací,
- c) reklamy obsahující porovnání stavu pacienta před poskytnutím zdravotní služby a po něm,
- d) jakékoliv formy propagace při posudkové, výzkumné či revizní činnosti,
- e) účasti v reklamě jiné osoby,
- f) ovlivňování hodnocení v internetových diskusích a na sociálních sítích.“.

pokračování

[43] Ani z těchto ustanovení nelze dovodit, že by jejich porušení muselo vždy představovat trvající delikt, nicméně u některých způsobů jejich porušení to nezbytně být může. Tak tomu bude v případě publicity či reklamy zpřístupněné na webových stránkách, neboť teprve dlouhodobějším zpřístupněním určitého obsahu na internetu dochází k tomu, že se s tímto obsahem může seznámit větší počet osob, aby opravdu bylo možné hovořit o jeho zveřejnění, tedy, při splnění dalších podmínek, o publicitě či reklamě. Naopak, pokud by došlo pouze ke krátkodobému zpřístupnění obsahu (např. v důsledku omylu) v době, kdy by k webovým stránkám nepřistoupil vůbec žádný návštěvník, k porušení pravidel o publicitě ani reklamě by vůbec dojít nemohlo.

[44] V projednávané věci byl sporný text na webových stránkách Smart Care zveřejněn nejméně do 4. 8. 2021, kdy byl vytvořen snímek obrazovky zařazený do správního spisu. Společnost Smart Care jako provozovatel webových stránek měla nepochybně kontrolu nad tím, co přesně bylo na stránkách prezentováno. Musela zároveň vynakládat prostředky na to, aby stránky byly i nadále přístupné veřejnosti (přínejmenším hradit cenu za doménu a zajišťovat provoz serveru, kde byl obsah webových stránek uložen). Bylo-li tedy stěžovatelce jako odborné zástupkyni vytýkáno, že nezajistila, aby obsah sdělení prezentovaného na webu Smart Care, které bylo nejméně do 4. 8. 2021 zveřejněno, neporušoval ustanovení stavovských předpisů týkající se reklamy zubního lékaře, mělo být jednání stěžovatelky posouzeno (při splnění dalších podmínek) jako trvající delikt.

[45] Podle § 2 odst. 4 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, „*jestliže se zákon změnil během páchání trvajícího přestupku, použije se zákon účinný v době, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu*“. Toto ustanovení opět představuje obecný princip správního trestání, který je při absenci příslušné úpravy přiměřeně použitelný i na disciplinární delikty. Vytýkané jednání stěžovatelky, potažmo společnosti Smart Care, za něž má stěžovatelka odpovídat, tedy mělo být posouzeno podle § 58 odst. 1 a 2 nového organizačního řádu, účinného od 1. 1. 2021. Správní orgány i městský soud však posoudily věc podle § 17 a § 18 stavovského řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Nejenže tedy aplikovaly na projednávanou věc nesprávné znění stavovských předpisů žalované, ale na věc nedopadající § 18 písm. c) a § 10 odst. 5 stavovského řádu, jakož i § 6a odst. 3 písm. b) stanov jsou uvedeny přímo ve výroku rozhodnutí vymezujícím spáchané disciplinární provinění. Tuto vadu ještě posílila žalovaná, který prvostupňové rozhodnutí změnila tak, aby u všech již v té době neúčinných právních předpisů zmíněných ve výroku rozhodnutí byl obsažen dovětek „*ve znění účinném do 31. 12. 2020*“.

[46] V rámci hodnocení otázky, zda je pozdější právní úprava pro stěžovatelku příznivější, se městský soud zabýval i srovnáním aplikovaných ustanovení stavovského řádu s odpovídajícími ustanoveními nového organizačního řádu. Těžištěm jeho posouzení však bylo srovnání obecných norem ukládajících povinnost dodržovat řády žalované [§ 6a odst. 3 písm. b) stanov a § 53 odst. 1 písm. b) nového organizačního řádu] a přenášejících odpovědnost za jejich porušení na odborného zástupce (§ 10 odst. 5 stavovského řádu a § 63 odst. 4 nového organizačního řádu). Ke srovnání § 17 a § 18 stavovského řádu, jejichž text se od § 58 odst. 1 a 2 nového organizačního řádu liší výrazněji, však městský soud toliko konstatoval: „*Pro všechny členy Komory pak taktéž celou dobu platila povinnost dodržovat organizační řád včetně pravidel pro publicitu a reklamu – § 17 (publicita) a § 18 (reklama) organizačního řádu z roku 2009 a § 58 odst. 1 a 2 organizačního řádu z roku 2020.*“

[47] Obdobná nedostatečnost je patrná rovněž z rozhodnutí žalované, která srovnání pravidel pro publicitu a reklamu dle stavovských předpisů provedla následovně:

„Problematika publicity, resp. reklamy, pak byla upravena v § 17 a 18 stanovského řádu. Stejnému tématu se věnuje § 58 odst. 1 a 2 nového organizačního řádu. Z hlediska posuzované věci není ani v těchto ustanoveních rozdíl. Ve starých i nových předpisech je členům Komory zakázáno používat při své publicitě klamavé údaje, reklama nesmí snižovat důstojnost stavu zubních lékařů.“ Žalovaná sice zmínila, že obě verze stanovských předpisů zakazují využívání klamavých údajů a snižování důstojnosti stavu zubních lékařů, vůbec se však nezabývala dalšími relevantními okolnostmi (např. tím, zda byly shodné samotné definice pojmů „reklama“ či „publicita“, zda má nějaký vliv uvození odkazující na hospodářskou soutěž nebo zda lze shodně vykládat pojmy „vážnost lékařského stavu“, „stavovská čest“ či „důstojnost stavu zubních lékařů“ apod.).

[48] Nejvyšší správní soud tudíž přisvědčil stěžovateli v tom, že projednávaná věc měla být plnohodnotně posouzena podle nového organizačního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021. Jelikož žalovaná takové vyhodnocení v dostatečném rozsahu neprovedla a navíc stěžovatelka byla výrokem rozhodnutí správních orgánů shledána vinou ze spáchání disciplinárního provinění spočívajícího v porušení stanovských předpisů, jež na posuzovanou věc nedopadaly, nemohl se tento soud zabývat zbývajícími námitkami stěžovatelky. K posouzení projednávané věci podle relevantního znění stanovských předpisů je totiž primárně příslušná žalovaná (případně správní orgán I. stupně) jakožto zdravotnická profesní komora, jejíž povinností je vykonávat dohled nad odbornou úrovní a etikou poskytování zdravotních služeb (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 As 9/2005-84, publ. pod č. 673/2005 Sb. NSS).

IV.

Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve shora vymezeném rozsahu důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci se vady, pro něž je rozsudek městského soudu rušen, týkaly již rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

[50] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení.

[51] Stěžovatelka v řízení před městským soudem uhradila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a v řízení před kasačním soudem ve výši 5 000 Kč.

[52] Stěžovatelka dále vynaložila náklady na své zastoupení. V řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem byla zastoupena advokátem JUDr. Stanislavem Šichem, proto jí náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů

pokračování

a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 [viz čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů].

[53] Náklady stěžovatelky spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi ve výši 4 x 3 100 Kč za 4 úkony právní služby, tj. převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a repliky a podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024] a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 4 x 300 Kč za tyto úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Náklady vynaložené stěžovatelkou na její právní zastoupení tak činí 13 600 Kč, tato částka se zvyšuje o 2 856 Kč připadajících na DPH ve výši 21 %.

[54] Celkem tedy stěžovatelce přísluší náhrada nákladů řízení ve výši 24 456 Kč. K její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud žalované přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. března 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu